

Fred! Jeg kan ikke se, at det i nogen Maade er rigtigt at angribe Standen, fordi en enkelt Præst gaar udenfor det Omraade, indenfor hvilket han burde holde sig. Jeg skal aldrig benægte, hvad det ærede Medlem Hr. Knud Hansen nævnte, at der er en Præst, som for nylig har opført sig meget uheldigt og beklageligt. Men man maa ikke angribe hele Standen paa den Konto. Der er Præster, det ved vi alle, der bogstavelig ofrer hele deres Tid og alle deres Kræfter paa at hjælpe Samfundets Stifbørn; de er ikke tjente med, at hele Standen skal lide for en enkelt.

Under Krigen og for Resten ogsaa før er der rettet ret stærke Angreb paa Landbruget og Bondestanden. Det er meget almindeligt at se, naar man tager et socialistisk Blad i Haanden, at Bondestanden gøres til Genstand for de heftigste og mest ondartede Angreb. Jeg tænker paa saadanne Artikler som en, der stod i „Sydsjællands Socialdemokrat“ for 30. September 1920. Det var en Spidsartikel, ikke en tilfældig Notits, i Anledning af, at en Tjenestdreng et Sted havde faaet Prygl, og det udvikles deri, hvorledes det er Ministeriets Skyld: nu blomstrer Raaheden, der har vi Følgen af, at vi har et saadant Ministerium. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse et lille Stykke af Artiklens Slutning. Der stod: „Ved Aftenstid og Nattetid skingrer Barneskrig og Jammer ud fra Bøndergaardene“ — det er altsaa ikke fra en enkelt — „medens Storbonden svinger Ridepiskan og Stokken over Børns blodige Rygstykker. De fattige og gamle kryber forskræmte sammen, medens Storbonden sover ind med et „Gud bevare Kongen og Rytterregimentet i Danmark!““ Nu er det givet, at enhver, der kender lidt til Forholdene paa Landet, tager ikke den Slags alvorligt, men de, som ikke kender til Forholdene og læser sligt Dag efter Dag, vil ganske naturligt blive paavirket deraf. Noget lignende har vi ogsaa hørt i Valgkampagnen, ligesom den Slags Angreb ogsaa er kommet frem her. Det ærede Medlem Hr. Brochmann sagde i sin Tale, da han omtalte Valgkampagnen i denne Sommer og især i Foraaret, følgende: „Hvad var det, som skete i Foraarstiden? Jo, da rykkede Venstres drabelige Krigsefanter frem med løftede Snabler og med Stødtænderne parate, og deres Stampen i den danske Jordbund gav Genlyd over Landet, og i et Øjeblikk Stemning fik de Folk med sig, men de lærte ikke den store, enkle Ting i Politik, nemlig at

tale Sandhed“. Nu er det et ganske ejendommeligt Udtryk, at en Krigselefant skulde lære, at tale Sandhed, men det faar staa ved sit Værd. Det er et Billede, og en hel Del Billeder halter, det skal jeg ikke sige noget om. Men i hvert Tilfælde er det ganske givet, at den Krigselefant, som optraadte i „Sydsjællands Socialdemokrat“, ikke har lært at tale Sandhed. For øvrigt var dette Billede med Krigselefanten ganske interessant. Det ledte Tanken hen paa, hvad vi har læst om fra Oldtidens og Middelalderens Krige, for Resten ogsaa fra Nutidens, om, hvordan et nyt Vaaben eller et nyt Dyr, f. Eks. et Dyr som Hesten, blev sat ind i Slaget og vakte Panik. Der var ogsaa noget nyt i den politiske Kamp i Foraaret, saa Udtrykket er ikke saa forkert. Der er bare det, at det nye var ikke paa vor, men paa Modpartens Side. Der var nemlig ogsaa en Krigselefant, og den hed Generalstrejken; og som det gaar saa ofte, vækker en saadan ny Ting Panik og Rædsel i første Øjeblik, men naar man har set lidt paa den, og den første Skræk har sat sig noget, tager man det med Ro. Saadan gik det ogsaa her. Det gik saadan, som vi alle ved, at de Partier, som mere eller mindre udtalt havde gjort sig til Riddere af denne Krigselefant, kom ikke godt fra det. Jeg vil indstændigt haabe, at vi, naar den politiske Kamp kommer op igen, og det skal den jo med visse Mellemrum, ikke skal selige Individder mere.

Det er, som sagt, ikke sjældent, man læser slige Angreb paa ikke alene Venstrepartiet, men paa Bondestanden. Man ønsker at lade Venstre staa som Repræsentant for Landbruget og Bondestanden, og derfor gøres de to Ting til eet. I „Social-Demokraten“ for den 14. Juli 1920 skildres Gaardmandsstanden og dermed Venstre i sin Almindelighed ude paa Landet. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse en lille bitte Smule deraf. Der staa saaledes: „Gaardmændene er nu i Mængde over hele Landet blevet Automobilejere, har bygget deres Hovedbygninger op som ny skinnende Palæer og fyldt dem med kostbart Indbo. Samtidig kaster de sig med Raseri over de mindre bemidlede og misunder dem deres smaa Indtægtsforøgelser og forbereder en Overklassepolitik, der skal knuse dem og trykke dem ned i Afhængighed og Slaveri i de kommende Aar.“ Ja, jeg vil heller ikke paastaa, at det er rigtigt, det kan man ganske sikkert ikke gøre. Men det er den Slags, som udøver